

Arrest

nr. 140 191 van 4 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kavajë en bent u Albanees staatsburger.

U huwde op X met H.B..

Na de geboorte van uw tweede dochter was uw echtgenoot ontgoocheld dat u hem geen zoon had geschonken.

Hij begon zich ook steeds meer als een fanatieke moslim te gedragen en bedreigde u meermaals, een keer zelfs met een mes. Hij eiste onder meer dat u en uw dochters een hoofddoek zouden dragen. Uw oudste dochter moest haar kleuterjaren bovendien in een religieuze kleuterschool doorlopen. Later schreven jullie haar in een openbare basisschool in, maar uw echtgenoot wou haar na enkele

jaren alsnog naar een religieuze school overplaatsen. Omdat hij geen zoon had, sprak hij er over een tweede vrouw te nemen.

U praatte met uw echtgenoot over een eventuele echtscheiding, maar dit weigerde hij stellig. Hij dreigde ermee dat u na een echtscheiding uw kinderen nooit meer zou mogen zien en, mocht u ooit bij een andere man zijn, zou hij u vermoorden.

U diende geen klacht in bij de politie omdat u vreesde dat de politie niet veel zou kunnen doen omdat het om familiaal geweld ging.

Zelf de echtscheidingsprocedure inleiden durfde u niet omdat u schrik had uw kinderen te verliezen.

Met uw schoonfamilie had u evenmin een goede relatie.

Zes maanden geleden kwam uw zus H.L. (O.V. 7.961.991), die zelf al jaren het slachtoffer was van huiselijk geweld, met het idee op de proppen om Albanië te verlaten.

Jullie verlieten Albanië uiteindelijk op 11 oktober 2014 en reisden op legale wijze naar België waar jullie op 12 oktober 2014 een asielaanvraag indienden.

U was in het bezit van uw origineel paspoort, afgegeven op 26 april 2013; de originele paspoorten van uw twee dochters, afgegeven op 26 april 2013 en 8 september 2014; en een attest afgegeven door uw dorpshoofd I.K. op 11 september 2014 waarin verklaard wordt dat u omwille van het religieus fanatisme van uw echtgenoot en schoonfamilie besloten heeft naar de Europese Unie te vluchten.

Na uw gehoor legde u nog een totaal onleesbare fax d.d. 31 oktober 2014, een huwelijksakte d.d. 31 oktober 2014 en de geboorteaktes van uw dochters d.d. 31 oktober 2014 neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw echtgenoot, die behoren tot de louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) sfeer, geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen met uw echtgenoot zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft.

U verklaarde weliswaar klacht te hebben ingediend bij het dorpshoofd, maar even later erkende u dat u hem uw problemen voornamelijk gemeld heeft om een bewijs te kunnen verkrijgen die uw problemen met uw echtgenoot hier in België zou kunnen staven (CGVS, p. 17).

Overigens gaf u expliciet aan dat u aan het dorpshoofd gevraagd had geen stappen te ondernemen tegen uw echtgenoot zolang jullie nog in Albanië verbleven (CGVS, p. 11-12).

U heeft echter geen navraag meer gedaan of er na uw vertrek effectief stappen tegen uw echtgenoot ondernomen zijn.

Nochtans verklaarde u dat uw zus, die net als u in België verblijft, met uw familie in Albanië contact onderhoudt (CGVS, p. 12).

Dat u in deze context geen navraag meer heeft gedaan over de eventuele door uw dorpshoofd ondernomen acties, terwijl dit informatie betreft die de kern van uw vrees ten aanzien van uw echtgenoot omvat, ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde klacht bij het dorpshoofd, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat het in Albanië mogelijk is om valse documenten te verkrijgen.

Er mag van een asielzoeker immers verwacht worden dat hij/zij zich over zijn/haar persoonlijke problemen informeert, dat hij/ zij zich hiermee persoonlijk ernstig bezighoudt en dat hij/zij persoonlijk zijn/haar klachten opvolgt.

Daarnaast dient er vastgesteld te worden dat u in Albanië nooit een klacht bij de politie heeft ingediend naar aanleiding van de problemen met uw echtgenoot en schoonfamilie.

Uw motivatie om geen klacht neer te leggen tegen uw echtgenoot, namelijk dat de politie toch niets zou doen tegen familiaal geweld, en indien ze wel iets zou doen, uw echtgenoot al na twee dagen zou worden vrijgelaten waardoor u nog grotere problemen zou krijgen, kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen (CGVS, p. 11, 17).

De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er immers in bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt in dit verband dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optreden in geval van problemen en meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld.

Uit deze informatie blijkt dat in de afgelopen jaren in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie.

In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Ook wat betreft huiselijk geweld deden zich op wetgevend vlak positieve ontwikkelingen voor. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd.

Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld, werden in de steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht en werden educatieve campagnes gevoerd om de negatieve sociale opvattingen over vrouwen te veranderen. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat u als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kon/kan bij verschillende organisaties.

U hebt zich echter nooit geïnformeerd over het bestaan van dergelijke organisaties (CGVS, p. 18-19).

Zo is er in Albanië onder meer een NGO-netwerk actief, genaamd Network against Gender-Based Violence and Trafficking, dat voorziet in directe en indirecte hulp aan vrouwen die slachtoffer werden van (seksueel) misbruik, en houdt de organisatie Shelter for Abused Women and Girls zich bezig met de opvang van slachtoffers van huiselijk geweld, verkrachting of anderhande misbruiken ten aanzien van vrouwen.

Voorts wordt er sinds 1997 door de Women's Bar Association, een project van de Women Lawyer's Association, juridische steun en juridisch advies verleend aan vrouwen in zwakke posities. Daarenboven is er in Tirana een vrouwenorganisatie actief, met name Counselling Centre for Women and Girls. Eveneens bestaat er een hulplijn voor slachtoffers van huiselijk geweld.

De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld, waarmee één op drie vrouwen in Albanië zou geconfronteerd worden, blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal vrouwenorganisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk.

Hieruit blijkt duidelijk dat huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien.

Ik meen dan ook dat er in Albanië actueel redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen.

Ze tonen immers uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen aan, hetgeen elementen zijn die hier niet betwist worden. Het attest van de gemeente vertoont, zoals hierboven reeds aangehaald, een sterk gesolliciteerd karakter en wijzigt bovenstaande argumentering, namelijk dat u beroep kan doen op bescherming van de Albanese autoriteiten, niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 december 2014 (zie p. 4) een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur *patere legem quam ipse fecisti* en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijdt uit over deze beginselen; zij verwijst ook naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet inzake de bewijslast, naar de proceduregids van UNHCR en naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekster stelt niet akkoord te gaan met het motief in de beslissing dat haar problemen in haar land louter van privé of strafrechtelijke aard zijn; zij stelt dat dit argument niet ondersteund wordt door de feiten die de commissaris-generaal zelf documenteert en toevoegt aan het administratief dossier, en waaruit duidelijk zou blijken dat het huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context van Albanië niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien en dat één op drie vrouwen ermee worden geconfronteerd.

Bovendien, zo stelt zij, is het huiselijk geweld waaraan zij ten slachtoffer viel, het resultaat van haar weigering om in haar moslimgeloof te radicaliseren; zo verzette zij zich om haar dochters een hoofddoek te laten dragen of hun in een religieuze school in te schrijven. Zij stelt dat gezien haar verzet onhoudbaar werd en nationale bescherming onvoldoende was, zij diende te vluchten en om internationale bescherming vroeg. Zij voert aan dat de commissaris-generaal onvoldoende gewicht geeft aan deze religieuze redenen die een grond tot erkenning zijn in de zin van artikel 48/3, § 3, b) van de vreemdelingenwet.

Zij stelt dat de commissaris-generaal ook onvoldoende gewicht geeft aan deze genderspecifieke mishandeling in de zin van artikel 48/3, § 2, f) van de vreemdelingenwet. Zelfs indien wordt geoordeeld dat de religieuze redenen op zich niet genoeg, dan nog is volgens verzoekster het probleem van huiselijk geweld, dat kennelijk een landelijk probleem is, zwaarwichtig genoeg in de zin van artikel 48/3, § 2, b) van de vreemdelingenwet, om subsidiaire bescherming toe te kennen.

Volgens verzoekster is de commissaris-generaal (zie p. 7) voorts “*niet ernstig*” wanneer hij wil doen geloven dat Albanië een “veilig land” is omdat de rechtsbescherming er zou werken.

Zij wijst erop dat de Raad van State in een paar arresten Albanië van de lijst van veilige landen heeft geschrapt en bijgevolg het door de commissaris-generaal toegevoegde advies met betrekking tot Albanië als veilig land van herkomst niet dienstig is.

Volgens verzoekster staat het besluit dat rechtsbescherming voor haar in haar land van herkomst afdoende is omdat er wetswijzigingen werden doorgevoerd en NGO's de belangen behartigen van vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld, bovendien haaks op de documentatie die de commissaris-generaal aan het dossier toevoegt. Hij citeert dienaangaande uit deze informatie en besluit dat, het “*gelet op deze verwaarloosbare en gebrekkige beschermingsgraad*” aannemelijk is dat verzoekster (zie p. 7) “*uit hoofde van haar vrees de bescherming van haar land van herkomst, niet wil inroepen*”.

Zij voert ook aan dat de commissaris-generaal een bijkomende voorwaarde oplegt door te stellen dat zij eerst haar nationale bescherming moet uitputten vooraleer internationale bescherming aan te vragen. Deze voorwaarde is volgens haar “*een onwettige beperking*” van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag.

Waar de commissaris-generaal geen rekening houdt met de arresten 228 901 en 228 902 van de Raad van State van 23 oktober 2014, schendt hij volgens haar het principe *patere legem quam ipse fecisti* of het zorgvuldigheidsprincipe.

Omdat de commissaris-generaal volgens verzoekster eveneens op voormelde dwalingen, verkeerde conclusies en onzorgvuldigheden steunt om haar ook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, schendt hij ook artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zij bespreekt de motiveringsplicht van administratieve rechtshandelingen. Verzoekster besluit dat de beslissing van de commissaris-generaal de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 9) dat de bestreden beslissing wordt “*hervormd, zoniet vernietigd*”.

2.2. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Daargelaten de vraag of de door verzoekster aangehaalde problemen, met name huiselijk geweld, tot de louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke sfeer behoren -verzoekster voert dienaangaande in haar verzoekschrift aan dat huiselijk geweld in Albanië kennelijk een landelijk probleem is, dat haar problemen het resultaat waren van haar weigering om in haar moslingeloof te radicaliseren en dat het tevens een genderspecifieke mishandeling betrof-, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen -of bij een terugkeer naar haar land van herkomst in het geval van eventuele toekomstige problemen met haar echtgenoot zou kunnen doen- op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten, gezien:

(i) verzoekster weliswaar verklaarde klacht te hebben ingediend bij het dorpshef, maar tevens toegaf dat dit voornamelijk was om in België het bewijs te kunnen leveren van de problemen met haar echtgenoot (zie het verhoorverslag van 29 oktober 2014 (zie p. 17), dat zij aan het dorpshef zelfs gevraagd had geen stappen te ondernemen tegen haar echtgenoot zolang ze nog in Albanië verbleef (zie p. 11, 12) en dat zij evenmin navraag heeft gedaan of er na haar vertrek uit haar land, effectief stappen tegen haar echtgenoot ondernomen zijn;

(ii) verzoekster in Albanië nooit een klacht bij de politie heeft ingediend naar aanleiding van de problemen met haar echtgenoot en schoonfamilie (zie, p. 11, 17), terwijl uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Albanese autoriteiten wél degelijk optreden in geval van dergelijke problemen en meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en dat er in Albanië actueel redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Deze bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de Raad van State in diens arresten 228 901 en 228 902 van 23 oktober 2014 Albanië van de lijst van veilige landen heeft geschrapt en dat het door de commissaris-generaal toegevoegde advies met betrekking tot Albanië als veilig land van herkomst bijgevolg niet dienstig is.

Door geen rekening te houden met deze arresten, schendt de commissaris-generaal volgens verzoekster het principe "*patere legem quam ipse fecisti*" of het zorgvuldigheidsprincipe.

De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal aan het administratief dossier de volgende documenten heeft toegevoegd: "*COI Focus: Albanië: Beschermingsmogelijkheden*" van 4 juli 2014, "*Subject Related Briefing: Albanië: Algemene achtergrondinformatie*" van 5 september 2011, "*Progress Report*" van oktober 2014 en "*Subject Related Briefing: Albanië: Corruption et documents faux ou falsifiés*" van 12 januari 2012.

Het feit dat de Raad van State in voormelde arresten Albanië van de lijst van veilige landen heeft geschrapt, toont niet aan dat voornoemde informatie -over beschermingsmogelijkheden, vervalste documenten en voortgang in Albanië- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende documentatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die zij betwist, niet correct is.

De citaten uit voornoemde informatie en het besluit in het verzoekschrift dat het "*gelet op deze verwaarloosbare en gebrekkige beschermingsgraad*" aannemelijk is dat verzoekster "*uit hoofde van haar vrees de bescherming van haar land van herkomst, niet wil inroepen*" tonen evenmin aan dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade, noch dat verzoekster niet alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in haar land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de voorgehouden vrees van verzoekster, zoals bedoeld in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat), niet aanvaard.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Het relaas van verzoekster kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE